

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

II. Plures variis temporibus fuisse videntur Libri hujus Scriptores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Etus coram populis. Quis non videt hæc vi detorquenda esse, ut istis accommodentur? Demus tamen nihil interesse: quis miretur eandem sententiam ab uno & eodem Scriptore bis esse usurpata? Deum quidem id homini dixisse ait, verum non in colloquio cum Mose habitis, at potius cum mentes hominum intus voce sua interpellat; quam cum audierimus, corda nostra obdurari vetat. Fortasse & Jobo fuerat id à Deo significatum per somnia aut visa; cuiusmodi multa & hic & alias sæpe hominum animis ante Legem latam objiciebantur.

D E L I B R O P S A L M O R U M .

- I. *Disputatur de Auctore libri Psalmorum. Variæ opiniones proponuntur.*
 II. *Plures variis temporibus fuisse videntur Libri hujus scriptores.* III. *Esdras numerum Psalmorum determinavit, eorumque volumen in Canonem dedicavit.* IV. *Probatur argumentis.* V. *Queritur cur ordo Psalmorum à temporum ordine discrepet.* VI. *Probatur Libri Psalmorum γρηγόριος & antiquitas.* VII. *Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.* VIII. *Secundum argumentum.* IX. *Tertium argumentum.* X. *Disputatur de Psalterio Salomonis à Johanne Ludovico de La Cerda edito.*

Disputatur de Auctore libri Psalmorum. Variæ opiniones proponuntur.

Hilar. Prolog. in Psalm.
Philast. Hæz. 126.

August. De civitate Dei, libr. 17. cap. 14.

Plures variis temporibus fuisse videntur Libri hujus Scriptores.

Joseph. Antiq. libr. 1. cap. 1. & libr. 5. cap. 1.

I. **S**CIAMUS errare eos, qui omnes Psalmos David arbitrantur, & non eorum quorum nominibus inscripti sunt. Verba sunt Hieronymi ad Cyprianum scribens, & in ejus gratiam Psalmum octogesimum nonum explanantis; quem Psalmum cum sequentibus decem à Mose scriptum esse docet. Clariora etiam hæc ex ejusdem Epistola ad Sophronium: *Psalmos omnes eorum testatur Auctorum, qui ponuntur in titulis, David scilicet, Asaph, & Idithun, filiorum Core, Eman Ezrabita, Moysi, & Salomonis, & reliquorum quos Esdras primo volumine comprehendit.* Eandem tuctur doctrinam Auctor Synopsæ quæ Athanasio tribuitur; eandem & Hilarius. Par est sententia R. Davidis Kimchi, & magnæ Rabbiorum partis. Contra it vero Theodoretus, alique complures, qua veteres, qua nuperi: iique unicum Psalmorum omnium auctorem, Davidem agnoscunt. Philastrius etiam inter Hæreticos locat, qui secus senserit. At titubatur Augustinus, nunc totum Psalterii opus uni Davidi adscribens, velut in libris De civitate Dei; nunc novem solum Davidis proprios esse statuens, reliquos quatuor Cantorum, quos ipse ad id selegerat, velut in dissertatione ad titulum primi Psalmi. Variæ utrimque afferuntur rationes, quarum præcipua pars in sequentibus excutietur.

II. Certum est jam inde à vetustissimis temporibus, ipso etiam Noachico Diluvio antiquioribus, homines Dei præconia, victorias suas, & si quæ sibi prospera evenissent, hymnis, psalmis, choris ac tripudiis, tympanis etiam, tubis, citharis, alioque musico choragio celebrare fuisse solitos. Certum quoque carminum illorum compositionem viros aliquot ingenio ac eruditione præstantes in se recepisse, id quod de Mose non semel, ac de ipsius sorore Maria legimus. Certum etiam hoc hominum genus divino sæpe afflatum numine multa prædixisse. Talis Moses, talis & David, & Jeremias, & Ezechiel, & Aggeus, & Zacharias. Certum præterea carmina hujusmodi, eaque potissimum quæ Deo essent dicata, crebra recitatione ita fuisse per-vulgata, ut ea sibi plurimi describerent, curæque præsertim Levitis fuisse, uti exemplaria eorum, quæ Dei celebrarent laudes, in Templi tabulariis servarentur inter sacra Volumina, quæ in Templo fuisse recondita & custodita non uno loco Josephus assererat. Hinc deprompta Cantica pleraque, quæ in Libris sanctis vel descripta sunt vel memorata. Hinc certa quædam pro tempore selecta à Levitis, quæ Symphoniaci in Templo cantarent. Singulis porro Hymnis auctorum nomina crediderim fuisse adscripta, eorumque nominum partem aliquam temporum lapsu & hominum oblivione, aut librariorum oscitantia intercidisse. Atque hinc porro evenit, ut Psalmi aliquot sint ἀνεπιγραφῶς & ἀδωτοῦ. Cum autem penum hunc Psalmorum locupletare satageret, quisquis poetica erat arte instructus, valde eum crevisse probabile est; quem deinde in immensum auxerunt David & Salomon, collato illuc magno carminum numero; ne videlicet tantis impensis fundata ab eis domus Dei, tot ditata donariis, hac quoque parte liberalitatem eorum ac munificentiam desideraret. Ipse potissimum David in veterum Hymnis recognoscendis ac digerendis, suis adjungendis, choris Sympho-

niacorum instruendis, melodia ac concentuum temporibus determinantis, cantoribus ipsis deligendis, omnique apparatu musico comparando, egregiam operam navavit. Non parum etiam sacram hanc apothecam à sequenti ætate canticis differtam reor, quoad Templum à Chaldæis direptum & igne absumtum est. Quo incendio maximam quoque congestarum cantionum partem conflagrasse dubium non est. Postquam ventum est Babylonem, cum Deum pro ea quæ suppetebat facultate laudare vellent, tum vero collectas existimo paucas tot Psalmorum reliquias, vel ex memoria, vel ex aliquorum, si forte, privatorum hominum codicillis. Atque hæc carmina illustri aliqua pietatis significatione, aut artificii specimine insignia, aut ad ea, quæ essent ex usu populi, postulanda à Deo, videntur præ aliis fuisse accommodata, ut quæ ex cantu frequenti inhæsisset memoria, aut digna fuissent habita à quibusdam, quæ in literas referrentur. Facit ad nostram sententiam insigne hoc Phil. Phil. Hæz. 12.6: *Qui interpretati sunt studioissime, hoc dixerunt, quod sæpe existente captivitate in Judæorum populo à Gentilibus propter idololatriam, (quia cum illis colebant Judei & idola) inque his etiam Scripturæ divine inquirebantur & comburebantur à gentibus. Si quis autem abscondisset de Psalmis aliquid existente pace, postmodum requirebantur à paucis sanctis eadem divina Scripturæ: cumque invenirentur, accipientes postea qui erant illo tempore Sapientes, (quia non erant Prophete jam, sed Sacerdotes timore detenti) juxta quod accipiebant à quibusdam, ita componebant & textum Psalmorum, & ita ordine exponi jubebant. Quamvis autem ad quinque supra mille carmina lucubrassent Salomonem in sacris Codicibus proditum sit, attamen aut nulla eorum, aut perexigua pars servata est: sive quod vulgi superarent captum, ut ex Cantico Canticorum existimare licet, sive quod ad usum chororum minime essent concinnati, sive quod tam clari in iis non apparerent neque tam expressi pietatis sensus, quam in illis Davidis, quem egregium Psaltem Israël fuisse sanctæ Literæ testantur. Ad hos præterea Hymnos, qui ex Templi excidio, sic tanquam reliquæ è naufragio tabulæ, emerferunt, alii accesserunt, qui in vinculis Babylonis, ad calamitates Israëliticæ gentis coram Deo deplorandas, à piis viris compositi sunt: qualis ille est qui numero habetur centesimus tricesimus sextus, & quem titulus indicat esse Jeremiæ: *Super flumina Babylonis, illic sedimus & flevimus, cum recordaremur Sion. Nam quamvis subjunxerit Psaltes: Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? non id tamen ita accipiendum est, quasi in Babylonia Deo hymnos canere nefas ducerent Israëlita, nec omnino per tot annos cecinerint ullos; sed quod eo apparatu ac splendore id ipsis facere non liceret, quo olim Hierosolymæ fieri solitum erat. Sexagesimus quartus in fronte gerit hoc lemma: *Canticum Jeremiæ & Ezechielis populo transmigrationis, cum inciperet exire. Mala etiam apud Chaldæos tolerata queritur Psalmus septuagesimus: In te, Domine, speravi, non confundar in æternum: in justitia tua libera me & eripe me. Sic & septuagesimus tertius: Ut quid Deus repulisti in finem? iratus est furor tuus super oves pascuæ tuæ. Talis est & septuagesimus octavus: Deus, venerunt gentes in hereditatem tuam, polluerunt Templum sanctum tuum, posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam. Eiusdem etiam generis est octogesimus septimus: Domine, Deus salutis meæ, in die clamavi & nocte coram te, quem à Joachimo editum tradunt aliqui, dum Babylone in custodia attineretur: & octogesimus octavus: Misericordias Domini in æternum cantabo, quem ab eodem in libertatem restituto compositum ferunt. Talis & centesimus primus: Domine exaudi orationem meam, & clamor meus ad te veniat. Adjectos esse & alios post solutam Captivitatem Psalmos minime dubium est. Hujusmodi est centesimus viceesimus quintus: *In convertendo Dominus captivitatem Sion, facti sumus sicut consolati: & centesimus tricesimus septimus: Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo, quoniam audisti verba oris mei: & centesimus quadragesimus quintus: Lauda anima mea Dominum; laudabo Dominum in vita mea, psallam Deo meo quamdiu vivo. Quid quod & totos quadraginta postremos, ab eo videlicet, cui titulus est: *Reversionis Aggai & Zachariæ, in gratiam reditus Israëlitarum è Babylónico exilio in patriam, scriptos nonnulli arbitrati sunt. Intolerabilis vero fuit Pauli Samosatani, veneratoris & impuri Hæretici supinitas, cum Psalmos novitatis arguere ausus est, & post Christum elaboratos asseverare. Quem errorem vix persuaderi possem amplexos esse nonnullos de grege Anabaptistarum, uti factum ab iis esse fertur, nisi ab illorum impudentia, pari inficitia & stupore conjuncta, omnia expectanda esse scirem. At opinionis hujus ineptiam & fatuitatem declarabit hæc à nobis instituta dissertatio.*****

III. Exemtis Babylónico servitio Israëlitis, & in integrum restitutis, post instauratum Templi cultum, suadet nobis ratio Psalmos quoque in Templo cantari solitos collegisse Efdram, & ex Synagogæ magnæ auctoritate recognovisse, numerumque eorum ad centum & quinquaginta determinasse, sepositis fortasse aliquot, vel quorum incerta erat auctoritas, vel quos ad præsentem rerum statum minus congruere

Efdras numerum Psalmorum determinavit, eorumque volumina in Canone